

gorii, wykonujących szczególnie precyzyjne i skomplikowane naprawy aparatów pomiarowych i maszyn do liczenia, oraz dla wykonujących roboty, o których mowa w § 3 ust. 2, wysokość premii może być podniesiona do 40% wynagrodzenia zasadniczego.

3. Zasady premiowania ustala minister w porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego.

4. Zasady premiowania rzemieślników zatrudnionych w jednostkach administracji państwowej ustala Prezes Państwowej Komisji Etatów.

§ 5. Rzemieślników zaszeregowuje się do odpowiednich kategorii według wytycznych stanowiących załącznik do uchwały.

§ 6. Rzemieślnicy opłacani są z osobowego funduszu płac, z tym że w roku 1956 zezwala się na przenoszenie kwot za-

planowanych na sfinansowanie bieżących napraw i konserwacji urządzeń w pozycji „inne nakłady” na osobowy fundusz płac.

§ 7. Zobowiązuje się właściwych ministrów do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrem Finansów oraz Prezesem Państwowej Komisji Etatów właściwych zarządzeń normujących zasady powiększania funduszu płac oraz zmian stanu zatrudnienia lub ilości etatów w związku z wykonaniem przepisów niniejszej uchwały.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1956 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do uchwały nr 111 Prezydium Rządu z dnia 5 marca 1956 r. (poz. 279).

WYTYCZNE W SPRAWIE ZASAD ZASZEREGOWANIA RZEMIEŚLNİKÓW

Kategoria płac	Wykonywane czynności
I	Proste czynności — wymagające umiejętności pracy na nieskomplikowanych maszynach oraz pewnej samodzielności i doświadczenia, np. demontowanie i montowanie części prostych mechanizmów, składanie prostych urządzeń itp.
II	Naprawa bardziej skomplikowanych mechanizmów i urządzeń i stała konserwacja pod nadzorem.
III	Trudne czynności wymagające specjalnego doświadczenia fachowego, np. demontowanie, montowanie i dopasowywanie skomplikowanych mechanizmów i części urządzeń, dorabianie nieskomplikowanych części pod nadzorem, poważniejsze naprawy sieci elektrycznej itp.
IV	Trudne czynności wymagające wysokich kwalifikacji, np. trudne montaże najrozmaitszych ważnych i skomplikowanych urządzeń, mechanizmów i ich części, wykonywanie ich napraw bez dokumentacji itp.
V	Szczególnie trudne czynności wymagające najwyższych kwalifikacji, odpowiedzialności i znajomości technologii materiałów, np. samodzielne ustalanie i usuwanie uszkodzeń w szczególnie skomplikowanych urządzeniach i mechanizmach, dorabianie części do wymienionych urządzeń i mechanizmów itp.

280

UCHWAŁA Nr 112 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 5 marca 1956 r.

zmieniająca uchwałę nr 998 z dnia 23 grudnia 1953 r. w sprawie ustanowienia dozoru nad dźwigami i innymi urządzeniami dźwignicowymi.

Prezydium Rządu uchwała, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 998 Prezydium Rządu z dnia 23 grudnia 1953 r. w sprawie ustanowienia dozoru nad dźwigami i innymi urządzeniami dźwignicowymi (Monitor Polski z 1954 r. Nr 1, poz. 11) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zakres dozoru Urzędu Dozoru Technicznego nad dźwigami i urządzeniami dźwignicowymi portowymi, kolejowymi, budowlanymi oraz na statkach morskich w jednost-

kach podległych Ministrom: Żeglugi, Kolei, Budownictwa Miast i Osiedli i Budownictwa Przemysłowego zostanie uregulowany odrębnym rozporządzeniem wydanym na podstawie art. 9 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o Urzędzie Dozoru Technicznego (Dz. U. Nr 49, poz. 440);

2) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. 1. Minister Energetyki w terminie do dnia 31 marca 1956 r. określi w drodze zarządzenia zakres niezbędnej

dokumentacji dla dźwigów i innych urządzeń dźwignicowych podlegających urzędowemu dozorowi.

2. W oparciu o ustalenia wydane na podstawie ust. 1 właściwi ministrowie zarządzają wykonanie przez podległe im jednostki:

- 1) w terminie do dnia 31 grudnia 1956 r. — dokumentacji dla dźwigów i innych urządzeń dźwignicowych wyprodukowanych w kraju od 1945 r. do dnia wejścia w życie niniejszej uchwały,
- 2) w terminie do dnia 31 grudnia 1957 r. — dokumentacji w miarę możliwości uproszczonej dla wszelkich innych dźwigów i urządzeń dźwignicowych."

3) w § 8 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Wprowadzenie urzędowego dozoru nad dźwigami i urządzeniami dźwignicowymi nowoinstalowanymi powinno być zakończone do końca 1956 r., a nad wszelkimi innymi w ciągu lat 1956 i 1957, jednak nie później niż w ciągu 6 miesięcy od daty ich zgłoszenia.”

4) po § 8 dodaje się nowy § 8a w brzmieniu:

„§ 8a. Sposób wykonania uchwały w odniesieniu do dźwigów i urządzeń dźwignicowych w jednostkach i przedsiębiorstwach wojskowych określi Minister Energetyki w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.”

§ 2. W zakresie finansowania wykonania dokumentacji dla dźwigów i innych urządzeń dźwignicowych stosuje się odpowiednio przepisy uchwały nr 757 Prezydium Rządu z dnia 30 października 1954 r. w sprawie obowiązku sporządzania i dostarczania dokumentacji techniczno-ruchowej dla maszyn, urządzeń, sprzętu i aparatury technicznej (Monitor Polski Nr 115, poz. 1644) oraz przepisy wydane na podstawie wymienionej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Energetyki oraz innym zainteresowanym ministrom i kierownikom urzędów centralnych.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

281

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 7 lutego 1956 r.

w sprawie rozliczania się z zaliczek w zagranicznych środkach płatniczych na podróże zagraniczne.

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osoby służbowo delegowane lub przeniesione z kraju za granicę, które w związku z tym otrzymują zaliczkę w zagranicznych środkach płatniczych, obowiązane są rozliczyć się z zaliczki w terminie określonym obowiązującymi przepisami o należnościach z tytułu delegacji i przeniesień służbowych zagranicznych.

2. Rozliczenie z zaliczki powinno być dokonane z zachowaniem przepisów §§ 2 i 3 niniejszego zarządzenia oraz szczegółowego trybu i zasad, które określi w drodze instrukcji Narodowy Bank Polski.

§ 2. 1. Rozliczenie z zaliczki w zagranicznych środkach płatniczych składa się jednostce delegującej lub zarządzającej przeniesienie.

2. Jednostka delegująca lub zarządzająca przeniesienie po sprawdzeniu rozliczenia przesyła je organowi właściwemu w myśl § 3 do zatwierdzenia. Przesłanie powinno nastąpić w ciągu 15 dni od dnia otrzymania rozliczenia.

§ 3. 1. Rozliczenie z zaliczki w zagranicznych środkach płatniczych wymaga zatwierdzenia.

2. Rozliczenia zatwierdzają:

- 1) resortowo właściwy organ naczelny (ministerstwo, urząd centralny) — gdy zaliczką obciążony jest plan obrotów płatniczych z zagranicą tego organu naczelnego,
- 2) Narodowy Bank Polski — gdy zaliczką obciążony jest plan obrotów płatniczych z zagranicą jednostki nie będącej organem naczelnym.

3. Organ właściwy w myśl ust. 2 pkt 1 obowiązany jest sprawdzić rozliczenie w ciągu 15 dni od dnia otrzymania rozliczenia i w razie zatwierdzenia zawiadomić o tym niezwłocznie Narodowy Bank Polski, a w przypadku gdy rozliczenie nie kwalifikuje się do zatwierdzenia — wystąpić w trybie określonym instrukcją, o której mowa w § 1 ust. 2, do Narodowego Banku Polskiego z wnioskiem o zezwolenie na uznanie rozliczenia.

§ 4. 1. Kontrolę nad terminowością wykonania przepisów § 2 ust. 2 i § 3 ust. 3 sprawuje Narodowy Bank Polski.

2. Ponadto prawidłowość rozliczeń i zatwierdzeń podlega kontroli właściwych organów kontroli dewizowej.

§ 5. Akta dotyczące rozliczeń z zagranicznych środków płatniczych przydzielonych w związku z podróżami za granicę powinny być przechowywane dla celów kontroli dewizowej przez okres 5 lat, licząc od daty decyzji w sprawie zatwierdzenia rozliczenia.

§ 6. 1. Osoby inne niż delegowane lub przeniesione służbowo, które w związku z podróżą za granicę uzyskały przydział zagranicznych środków płatniczych, obowiązane są rozliczyć się wobec Narodowego Banku Polskiego z wydatkowania tych środków płatniczych, jeżeli zastrzeżono to w zezwoleniu dewizowym.

2. W razie braku odmiennych zastrzeżeń w zezwoleniu dewizowym na przydział zagranicznych środków płatniczych wydatkowanie przez te osoby oraz rozliczenie z wydatkowania środków płatniczych, jak również odprowadzenie pozostałości powinno odpowiadać zasadom określonym w instrukcji Narodowego Banku Polskiego, o której mowa w § 1 ust. 2.

§ 7. Z dniem wejścia w życie zarządzenia nie mają zastosowania przepisy:

- 1) uchwały generalnej nr 41 Komisji Dewizowej z dnia 20 kwietnia 1948 r. o sposobie rozliczania się z zagranicznych środków płatniczych, przydzielanych przez Komisję Dewizową na cele wyjazdów za granicę, oraz
- 2) instrukcji Komisji Dewizowej z dnia 29 października 1951 r. w sprawie wydatkowania oraz sposobu rozliczania zagranicznych środków płatniczych, przydzielanych przez Komisję Dewizową na podróże zagraniczne.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: z upoważnienia *H. Kotlicki*
Dyrektor Generalny